

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NĪLO JĒSKINENA [*NILLO JÄÄSKINEN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 12. decembrī¹

Lietas C-201/11 P, C-204/11 P un C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA)
Fédération internationale de football association (FIFA)
pret**

Eiropas Komisiju

Apelācija — Televīzijas apraide — Televīzija bez robežām — Direktīvas 89/552/EEK 3.a pants — Direktīva 97/36/EK — Dalībvalsts pasākumi saistībā ar sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem, kuru retranslācijai televīzijā nav ekskluzīvu tiesību — Komisijas lēmums, ar kuru pasākumi atzīti par saderīgiem ar Savienības tiesībām — Komisijas kontroles pilnvaras — UEFA Eiropas futbola čempionāts — FIFA Pasaules kausa izcīņa — Īpašumtiesības

1. Šajās apelācijas sūdzībās strīdi galvenokārt ir par Eiropas Komisijai veicamās pārbaudes apmēru attiecībā uz sarakstu par vienas dalībvalsts sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem (turpmāk tekstā – “valsts saraksts”), kuru var sagatavot katra dalībvalsts saskaņā ar Direktīvas 89/552/EEK² 3.a panta 1. punktu.
2. Kāda notikuma iekļaušanas valsts sarakstā mērķis ir nodrošināt plašai sabiedrībai iespēju sekot šiem notikumiem klātienē vai vēlākās reportāžās brīvā televīzijā. Komisijai trīs mēnešu laikā no dalībvalsts paziņojuma iesniegšanas ir jāpārbauda valsts saraksta atbilstība Savienības tiesībām, kā arī šis saraksts jāpaziņo citām dalībvalstīm, lai nodrošinātu to savstarpēju atzīšanu.
3. Lietā C-201/11 P *Union of European Football Associations (UEFA)* lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2011. gada 17. februāra spriedumu lietā *UEFA/Komisija*³, ar kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi par spēkā esošu Lēmumu 2007/730/EK⁴, ar kuru Komisija ir apstiprinājusi visa *UEFA* Eiropas futbola čempionāta (turpmāk tekstā – “*EURO*”) iekļaušanu Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes sarakstā.
4. Lietā C-204/11 P *Fédération internationale de football association (FIFA)* lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2011. gada 17. februāra spriedumu lietā *FIFA/Komisija*⁵, ar kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi par spēkā esošu Lēmumu 2007/479/EK⁶, ar kuru Komisija ir apstiprinājusi visu *FIFA* Pasaules kausa izcīņas (turpmāk tekstā – “Pasaules kausa izcīņa”) spēļu iekļaušanu Beļģijas Karalistes sarakstā.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 60. lpp.; turpmāk tekstā – “grozītā Direktīva 89/552”).

3 — T-55/08 (Krājums, II-271. lpp.).

4 — Komisijas 2007. gada 16. oktobra Lēmums par to Apvienotās Karalistes pasākumu saderību ar Kopienas tiesībām, kuri pieņemti saskaņā ar 3.a panta 1. punktu Direktīvā 89/552/EEK (OV L 295, 12. lpp.).

5 — T-385/07 (Krājums, II-205. lpp.).

6 — Komisijas 2007. gada 25. jūnija Lēmums par to Beļģijas pasākumu saderību ar Kopienas tiesībām, kuri pieņemti saskaņā ar 3.a panta 1. punktu Direktīvā 89/552/EEK (OV L 180, 24. lpp.).

5. Lietā C-205/11 P FIFA lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2011. gada 17. februāra spriedumu lietā FIFA/Komisija⁷, ar kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi par spēkā esošu Lēmumu 2007/730, ar kuru Komisija ir apstiprinājusi visas Pasaules kausa izcīņas iekļaušanu Apvienotās Karalistes sarakstā.

6. Lai arī asociācijas, kas ir apelācijas sūdzības iesniedzējas, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, Tiesā izvirzītajos pamatos galvenokārt runa ir par diviem tiesību jautājumiem, kuri ir jāizvērtē padziļinātāk. Pirmkārt, ir jāizdiskutē grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretācijas problēma. Otrkārt, šīs apelācijas sūdzības prasa veikt analīzi par sporta notikumu organizētāja juridiskā stāvokļa raksturu saistībā ar Savienības pamattiesībām.

7. Visbeidzot ir jāuzsver, ka valstu saraksti grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta izpratnē ir tiesību akti, kas attiecas uz svarīgiem kultūras un sporta pasākumiem, kuru apjoms ievērojami pārsniedz futbola fenomenu. Atkarībā no dalībvalstu izvēles, piemēram, Beļģijā, tajos ietilpst mūzikas konkursa *Reine Elisabeth* fināls un Beļģijas riteņbraukšanas čempionāts, un Apvienotajā Karalistē – kriketa Pasaules kauss un Vimblonas tenisa finālmači. Saistībā ar valstu sarakstu pārbaudes procedūru, to skatot kopā, Komisijas lēmumos ietvertais pamatojums ir jāizvērtē vispārēji, lai mērķīgi nenošķirtu attiecīgos pasākumus⁸.

I – Atbilstošās tiesību normas

8. Atbilstoši Direktīvas 97/36⁹ preambulas 18. apsvērumam:

“[...] tā kā ir būtiski, lai dalībvalstis varētu veikt pasākumus tiesību uz informāciju aizsardzībai un nodrošināt auditorijai plašas iespējas redzēt tādu sabiedrībai svarīgu valsts vai starptautiska mēroga notikumu kā Olimpiskās spēles, Pasaules kausa izcīņa futbolā un Eiropas futbola čempionāts televīzijas reportāžās; tā kā šajā nozīmē dalībvalstīm saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir tiesības veikt pasākumus, lai panāktu, ka viņu jurisdikcijā esošajām raidorganizācijām ir ekskluzīvas tiesības translēt šādus notikumus.”

9. Saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 1. un 2. punktu:

“1. Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas izņēmuma kārtā neraidītu notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās brīvā televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To veic skaidri un atklāti, un savlaicīgi. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ valsts interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīt vēlāk.

7 — T-68/08 (Krājums, II-349. lpp.).

8 — Šajā ziņā ir jānorāda, ka konsolidētajā sarakstā attiecībā uz Beļģiju ir ietverti vairāk nekā 20 notikumi un Apvienotās Karalistes sarakstā – 19 notikumi. Vienlaikus norādot uz šo sarakstu fakultatīvo raksturu, ir jāmin, ka, pat pieņemot, ka katrā valsts sarakstā ir iekļauti aptuveni 20 notikumi, Komisijai būtu vajadzīgi ievērojami administratīvi līdzekļi, lai tā varētu padziļināti pārbaudīt visu dalībvalstu sarakstu saturu un pamatojumu.

9 — Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/36/EK, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 202, 60. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 97/36”).

2. Dalībvalstis steidzami informē Komisiju par jebkuriem pasākumiem, kas veikti vai kas jāveic, ievērojot 1. punktu. Trīs mēnešu laikā pēc paziņojuma Komisija pārbauda, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem, un paziņo to citām dalībvalstīm. Tā prasa Komitejas atzinumu, kas izstrādāts, ievērojot 23.a pantu. *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* tā steidzami publicē informāciju par veiktajiem pasākumiem un vismaz reizi gadā dalībvalstu veikto pasākumu apvienoto sarakstu. [..]

II – Tiesvedības Vispārējā tiesā, pārsūdzētie spriedumi un tiesvedība Tiesā

10. Iepriekš minētajā spriedumā lietā T-55/08 *UEFA/Komisija* Vispārējā tiesa ir noraidījusi visus *UEFA* izvirzītos pamatus pret Lēmumu 2007/730. Ar iepriekš minētajiem spriedumiem lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* un lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* Vispārējā tiesa ir noraidījusi visus pamatus, kurus bija izvirzījusi *FIFA* pret Lēmumu 2007/479 un Lēmumu 2007/730.

11. *UEFA* savā apelācijas sūdzībā, kas Tiesas kancelejā ir iesniegta 2011. gada 27. aprīlī, lietā C-201/11 P lūdz Tiesu atcelt iepriekš minēto spriedumu lietā *UEFA/Komisija*, daļēji atcelt Lēmumu 2007/730 un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. *FIFA* savās apelācijas sūdzībās, kuras Tiesas kancelejā ir iesniegtas 2012. gada 28. aprīlī, lietās C-204/11 P un C-205/11 P lūdz Tiesu apstiprināt attiecīgi iepriekš minētos spriedumus lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* un lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* attiecībā uz jautājumu par pieņemamību; atcelt minētos spriedumus tiklīdz, ciktāl ar tiem ir apstiprināta attiecīgi Pasaules kausa izcīņas “parasto” spēļu iekļaušana Beļģijas Karalistes sarakstā un Pasaules kausa izcīņas “parasto” spēļu iekļaušana Apvienotās Karalistes sarakstā; pasludināt galīgo spriedumu saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu un piespriest Komisijai atlīdzināt *FIFA* tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un šajā apelācijas tiesvedībā.

12. *UEFA*, *FIFA*, Komisija, Apvienotās Karalistes valdība un Beļģijas valdība ir sniegušas rakstveida apsvērumus un ir piedalījušās 2012. gada 13. septembra tiesas sēdē.

III – Visām trim apelācijas sūdzībām kopīgi apsvērumi

13. Galvenais Tiesā izskatīšanai iesniegtajās lietās izvirzītais juridiskais jautājums ir par Komisijai saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu piešķirto kontroles pilnvaru jēdzienu, kas izriet no modeļa par diskrecionārajām pilnvarām, kuras ir paredzētas vairākos lēmuma pieņemšanas līmeņos Savienības tiesībās. Cits jautājums, kas ir transversāls un attiecināms uz visām trim apelācijas sūdzībām, ir par iespējamo īpašumtiesību pārkāpumu. Es ierosinu vispirms precizēt šos aspektus, lai vēlāk varētu izvērtēt pārējos trīs apelācijas sūdzību pamatus.

A – Par Komisijas saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu veiktās kontroles raksturu, kā arī šīs tiesību normas piemērojamības interpretāciju

14. Vispirms ir jāatgādina, ka direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes. Runājot par grozītās Direktīvas 89/552 mērķi, ir jāatgādina, ka tās galvenais mērķis ir nodrošināt brīvu televīzijas raidījumu pārraidi¹⁰. Šajā ziņā ar grozīto Direktīvu 89/552 netiek pilnībā saskaņoti noteikumi jomās, kurās tā ir piemērojama, bet tajā ir paredzētas minimālās prasības Savienībā veidotajiem televīzijas raidījumiem, kurus paredzēts pārraidīt tās ietvaros¹¹.

10 — Kā Tiesa ir konstatējusi 1995. gada 9. februāra spriedumā lietā C-412/93 *Leclerc-Siplec* (*Recueil*, I-179. lpp., 28. punkts) un 1997. gada 9. jūlija spriedumā apvienotajās lietās no C-34/95 līdz C-36/95 *De Agostini* un *TV-Shop* (*Recueil*, I-3843. lpp., 3. punkts), Direktīvas 89/552, kura ir tikusi pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 57. panta 2. punktu (jaunajā redakcijā – EKL 47. panta 2. punkts) un EK līguma 66. pantu (jaunajā redakcijā – EKL 55. pants), galvenais mērķis ir nodrošināt brīvu televīzijas raidījumu pārraidi.

11 — Skat. 2009. gada 5. marta spriedumu lietā C-222/07 *UTECA* (Krājums, I-1407. lpp., 19. punkts un tajā minētā judikatūra) un 2011. gada 22. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-244/10 un C-245/10 *Mesopotamia Broadcast* (Krājums, I-8777. lpp., 34. punkts).

15. Turklāt ir jānorāda, ka grozītās Direktīvas 89/552 pamatā ir princips, saskaņā ar kuru dalībvalsts, no kuras tiek pārraidītas audiovizuālās programmas, veic pārbaudi¹². Šajā kontekstā grozītās Direktīvas 89/552 3.a pants ir īpaša tiesību norma, ar kuru dalībvalstīm ir dotas tiesības sagatavot valstu sarakstus un kurā ir paredzēts, ka pārrobežu pārraižu gadījumos televīzijas raidorganizācijas to jurisdikcijas ietvaros veic kontroli par to, kā tiek ievērota citas dalībvalsts sabiedrības iespējas redzēt tādus notikumus, kuri šajā otrajā dalībvalstī ir noteikti par sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem.

16. Saskaņā ar Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvērumu, lai aizsargātu tiesības uz informāciju un nodrošinātu sabiedrībai plašas iespējas redzēt sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu pārraides televīzijā, dalībvalstīm ir tiesības reglamentēt šādu notikumu pārraides ekskluzīvo tiesību izmantošanu.

17. Šajā lietā no grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 1. punkta skaidri izriet, ka vienīgi dalībvalsts kompetencē ir sagatavot valsts sarakstu, lai nodrošinātu šo notikumu pārraidi brīvā televīzijā, ar nosacījumu, ka saraksts ir jāpaziņo Komisijai. Līdz ar to minētajā tiesību normā ir reglamentētas attiecīgi Komisijas un dalībvalstu lomas valstu sarakstu pieņemšanas procesā, proti, to kompetenču sadalījums.

18. Atbilstoši grozītajai Direktīvai 89/552 dalībvalstīm ir zināma rīcības brīvība, lai izvēlētos pasākumus, kurus tās uzskata par vislabākajiem, lai valsts kultūras un sociālo īpatnību kontekstā sasniegtu minētajā direktīvā paredzēto rezultātu. It īpaši grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantā valstu iestādēm ir atzīta rīcības brīvība attiecībā uz valsts saraksta noteikšanu tiktāl, ciktāl šī rīcības brīvība tiek izmantota atbilstoši iepriekš minētajam grozītās Direktīvas 89/552 mērķim un ar nosacījumiem, kuri ievēro tajā noteiktās procesuālās prasības. Minētās direktīvas preambulas 21. apsvērumā¹³ arī ir noteikti daži kritēriji, kas ir jāņem vērā, lai kādu notikumu atzītu par sabiedrībai īpaši svarīgu un iekļautu to valsts sarakstā. Tomēr tie drīzāk ir aksioloģiski kritēriji, kuri atspoguļo attiecīgās dalībvalsts iedzīvotāju tradīciju un vajadzību īpatnības.

19. Līdz ar to kontrole, kuru Komisijai ir tiesības veikt attiecībā uz dalībvalsts rīcības brīvības īstenošanu, izveidojot valstu sarakstus, ir ierobežota tādējādi, ka tās var pārbaudīt tikai to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā. Tādējādi Komisijai it īpaši ir jāpārbauda, vai valstu sarakstu sagatavošanas procedūra ir bijusi atklāta un skaidra. Turklāt Komisijai ir jānodrošina, lai valstu sarakstos netiktu paredzēta plašāka atkāpe no pamatbrīvībām, nekā to ir pieļāvis Savienības likumdevējs, pieņemot grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu. Tāpat Komisijai ir jāpārbauda valstu saraksti, ņemot vērā tādus vispārējos principus kā diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums. Tomēr, manuprāt, ir acīmredzami, ka Komisijas kontrolei ir jābūt objektīvai, kā arī ar ierobežotu apjomu.

20. Šajā ziņā ir jānorāda, ka salīdzinošais paraugs, kas izriet no lēmuma pieņemšanas vairākos līmeņos procesa, ir piemērojams arī citās Savienības tiesību jomās, kā, piemēram, valsts atbalsta jomā un it īpaši vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes pakalpojumu atbilstoši LESD 108. pantam jomā. Kontroles, kuru Komisija ir tiesīga veikt saistībā ar valstu lēmumiem, ar kuriem tiek noteikts vispārējās tautsaimnieciskās nozīmes pakalpojums, apjoms ir ierobežots ar to, ka tā var pārbaudīt tikai to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda¹⁴. Pēc analogijas var arī atsaukties uz vides tiesībām un kompetenču sadalījumu starp dalībvalstīm un Komisiju siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas jomā¹⁵.

12 — Spriedums apvienotajās lietās *Mesopotamia Broadcast* (minēts iepriekš, 35. punkts).

13 — “Šīs direktīvas nolūkā sabiedrībai nozīmīgi notikumi atbilst noteiktiem kritērijiem, t.i., tie ir ievērojami notikumi, kas interesē plašu sabiedrību Savienībā vai attiecīgajā dalībvalstī, vai arī tie ir valstiski svarīgi attiecīgajā dalībvalstī, un tos iepriekš organizē pasākuma organizētājs, kuram ir likumīgas tiesības pārdot tiesības attiecībā uz šādiem notikumiem.”

14 — Vispārējās tiesas 2008. gada 12. februāra spriedums lietā T-289/03 *BUFA u.c./Komisija* (Krājums, II-81. lpp., 220. punkts).

15 — 2012. gada 29. marta spriedums lietā C-505/09 P *Komisija/Igaunija*, 49. un nākamie punkti.

21. Šajā lietā Savienības likumdevēja griba piešķirt Komisijai vienīgi tiesības pārbaudīt valstu sarakstu atbilstību, nevis tiesības aizstāt vai saskaņot [valstu sarakstus], kas iekļautu tiesības pašai, pamatojoties uz valstu ieteikumiem, noteikt sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu sarakstu, izriet arī no Direktīvas 97/36 *travaux préparatoires*.

22. Samierināšanas komitejas posmā Eiropas Parlaments īpaši svarīgu notikumu atkodētu pārraidīšanu uzskatīja par prioritāru¹⁶. Izvēlēta kompromisa pamatā bija pilsoņu interešu aizsardzības princips, jo dalībvalstis var izveidot valstu sarakstus, kurus pēc to paziņošanas Komisijai savstarpēji atzīst pārējās valstis, kuras no savas puses uzņemas aizsargāt atkodētu un bezmaksas pārraidi un, “ja tas ir vajadzīgs vai atbilstošs vispārējo interešu mērķiem”, pārraidīt ierakstā¹⁷. Komisijas veiktā pārbaude ir posms pirms grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 3. punktā noteiktās savstarpējās atzīšanas procedūras.

23. Turklāt ir jānorāda, ka, ar Direktīvu 2007/65/EK¹⁸ modernizējot esošos noteikumus, lai ņemtu vērā Eiropas audiovizuālā sektora tehnoloģisko un komerciālo attīstību, mehānisms, saskaņā ar kuru dalībvalstis izveido savu valstu sarakstus, netika grozīts¹⁹.

24. Turklāt ir jānorāda, ka ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punktu ir ieviesta iespēja attiecīgā gadījumā, izmantojot ar Direktīvas 97/36 23.a pantu izveidoto “komitoloģijas” procedūru, noteikt, vai uz konkrēto notikuma veidu ir attiecināma direktīva. Saskaņā ar šo tiesību normu izveidotā Kontaktkomiteja ļauj organizēt apspriedes un regulāras viedokļu apmaiņas ar visām televīzijas apraides tirgū iesaistītajām personām.

25. No tā izriet, ka lēmuma pieņemšanas procesā Komisija nevar tikai automātiski pārbaudīt valstu sarakstus. Tieši pretēji, tai savas rīcības brīvības robežās ir jāievēro it īpaši labas pārvaldības princips, ar kuru ir sasaistīts kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visu attiecīgajā lietā būtisko informāciju²⁰. Tomēr šāda pārbaude neizslēdz tās lēmumos esošu identisku formulējumu atkārtošanos, jo kritēriji, kurus ņemot vērā Komisija pārbauda, vai dalībvalstis nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nemainās.

26. Turklāt ir jāatgādina tādas pārbaudes tiesā apjoms, kuru veic attiecībā uz tādiem Komisijas lēmumiem kā šajā lietā.

27. Ņemot vērā, ka pilnvaras, kuras ir Komisijai, kad tā pārbauda valstu sarakstus, ir ierobežotas, Vispārējās tiesas veicamā pārbaude par Komisijas šajā ziņā izdarīto vērtējumu arī nevar pārsniegt šīs pašas robežas. Tādējādi šai kontrolei obligāti ir jābūt ierobežotai un tās ietvaros ir vienīgi jāpārbauda, vai Komisija pamatoti ir konstatējusi vai noraidījusi dalībvalsts pieļautas acīmredzamas kļūdas esamību. Turklāt pārbaudei Vispārējā tiesā ir jāattiecas uz pārbaudi gan par to, vai Komisija ir ievērojusi procesuālos noteikumus un norādījusi pamatojumu, gan arī par konstatēto faktu materiālo precizitāti un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdas tiesību piemērošanā vai pilnvaru sagrozišanas neesamību²¹.

28. Visbeidzot attiecībā uz jautājumiem par iespējamiem pamatbrīvību ierobežojumiem iekšējā tirgū, kuri ir uzdoti Tiesā šajā lietā iesniegtajās apelācijas sūdzībās, ir lietderīgi atgādināt dažus vispārējus apsvērumus par grozītās Direktīvas 89/552 saturu.

16 — Dokuments 1995/0074(COD-10/06/1997). 3. lasījumā pieņemtais teksts.

17 — 1997. gada 3. jūnija Ziņojums par kopējo priekšlikumu, kuru apstiprinājusi Samierināšanas komiteja, Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai, ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (C4-0203/97–95/0074(COD)).

18 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīva, ar ko groza Direktīvu 89/552 (OV L 332, 27. lpp.).

19 — Skat. Direktīvas 2007/65 3.j pantu.

20 — Skat. it īpaši 1991. gada 21. novembra spriedumu lietā C-269/90 *Technische Universität München* (Recueil, I-5469. lpp., 14. punkts).

21 — Pēc analogijas skat. spriedumu lietā *BLIPA u.c./Komisija* (minēts iepriekš).

29. Vispirms, lai arī grozītās Direktīvas 89/552 mērķis ir izveidot atbilstošas tiesību normas televīzijas apraides darbībai iekšējā tirgū, šķiet, ka Savienības likumdevējs, pieņemot minētās direktīvas 3.a panta noteikumus, ir vēlējies saskaņot pakalpojumu sniegšanas brīvības televīzijas apraides jomā mērķi ar mērķi nodrošināt tiesības uz informāciju, ņemot vērā dalībvalstu kultūru dažādību.

30. Tādējādi no grozītās Direktīvas 89/552 vispārējās sistēmas izriet, ka tieši to iemeslu dēļ, lai plašai sabiedrībai būtu iespēja par brīvu redzēt sabiedrībai īpaši svarīgus notikumus, tika pieļauta iespēja dalībvalstīm tiesību aktos noteikt šādu notikumu pārraides ekskluzīvo tiesību izmantošanas ierobežošanu. Faktiski atsevišķu notikumu iekļaušanas valsts sarakstā saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu sekas var būt tādas, ka televīzijas raidorganizācijas ierobežo pakalpojumu sniegšanas brīvību.

31. Līdz ar to ir acīmredzami, ka pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums tika uzskatīts par neatņemamām sekām tam, ka dalībvalstīm tika piešķirtas pilnvaras izveidot valstu sarakstus. Tādējādi ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs šo ierobežojumu bija uzskatījis par nepieciešamu, lai nodrošinātu plašas sabiedrības iespēju redzēt sabiedrībai īpaši svarīgus notikumus grozītās Direktīvas 89/552 izpratnē. Šis ierobežojums kā tāds ir jāuzskata par pamatotu un līdz ar to samērīgu, ar nosacījumu, ka dalībvalstis ir ievērojušas attiecībā uz valstu sarakstu izveidi paredzētos nosacījumus, kas ir jāpārbauda Komisijai.

32. Tā kā pats likumdevējs ir novērtējis ierobežojuma samērīgumu kā atbilstošu līdzekli, lai nodrošinātu tiesības uz informāciju, Komisijas uzdevums ir tikai pārbaudīt, vai dalībvalstis, pieņemot valstu sarakstus, ievēro attiecībā uz tām grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantā paredzētās pilnvaras, proti, papildus valstī notiekošajai minēto sarakstu izveides procedūrai pārbaudīt, vai minētie notikumi var tikt uzskatīti par sabiedrībai īpaši svarīgiem.

B – Par īpašumtiesībām

33. Otrais šajās apelācijas sūdzībās izvirzītais aspekts attiecas uz īpašumtiesību jautājumu sporta sacensību organizēšanas jomā. Jautājumi saistībā ar attiecībām starp sporta nozari un medijiem ir ieguvuši izšķirīgu nozīmi, jo translācijas tiesības ir galvenais profesionālā sporta ienākumu avots Eiropā. Šajā lietā gan *UEFA*, gan *FIFA* savos rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē ir uzsvērušas šajā ziņā notiekoša īpašumtiesību pārkāpuma jautājumu. Ņemot vērā sporta pasākumu organizatora statusa īpatnību, ir jāuzdod jautājums par tiesību, kuras tās uzskata par pastāvošām un pārkāptām, raksturu, lai pēc tam varētu izvērtēt no tām izrietošās tiesiskās sekas.

34. Šajā lietā nav strīda par to, ka *UEFA* un *FIFA* kā Eiropas un starptautiskā līmeņa futbola vadošās organizācijas ir simboliskas organizācijas sporta vidē. Abām organizācijām pieder vairākas intelektuālā īpašuma tiesības, no kurām tās gūst ienākumus, ko tās izmanto, lai finansētu galvenās sporta spēles un veicinātu sporta attīstību ilgtermiņā²².

35. Tomēr Vispārējā tiesā *UEFA* un *FIFA* ir norādījušas, ka tās nav saņēmušas peļņu par televīzijas apraides tiesībām, uz kurām tām ir ekskluzīvas īpašumtiesības, pamatojoties uz to, ka to personu loks, kuras būtu ieinteresētas šādā darījumā, ir ļoti sašaurināts²³. Tiesā tās ir norādījušas, ka šāds to īpašumtiesību ierobežojums nav pamatots un tādējādi Vispārējās tiesas spriedumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

22 — Šis intelektuālais īpašums galvenokārt sastāv no reģistrētām preču zīmēm ("EURO 2012", "FIFA WORLD CUP", "BRAZIL 2014"), dizainparaugiem, kā arī autortiesībām uz tādiem darbiem kā it īpaši sacensību oficiālā afiša vai oficiālā emblēma.

23 — Skat. spriedumu lietā *UEFA/Komisija* (minēts iepriekš, 174. punkts) un spriedumu lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* (minēts iepriekš, 132. un 136. punkts).

36. Vispirms, ja iespējamais pārkāpums būtu jāanalizē, ņemot vērā abu attiecīgo dalībvalstu tiesības, ir jānorāda, ka iepriekš minētajām organizācijām nevarētu tikt piešķirta nekāda aizsardzība attiecībā uz to īpašumtiesībām. Kā ir apstiprinājuši Apvienotās Karalistes valdības un Beļģijas valdības pārstāvji, lai arī īpašumtiesību jēdzienā ietilpst gan *jus in re*, gan intelektuālā īpašuma tiesības, UEFA un FIFA uz tām nevar atsaukties pret trešām personām²⁴. Šo organizāciju apgalvojumi Vispārējā tiesā, tos interpretējot šajā kontekstā, nevar tikt atbalstīti un tādējādi pamati, kuri izvirzīti par Vispārējās tiesas šajā ziņā norādīto pamatojumu, ir neefektīvi. Saskaņā ar piemērojamām valsts tiesībām situācija būtu citādāka, ja ekskluzīvās tiesības attiecībā uz sporta notikumu apsaimniekošanu tiktu nodrošinātas sporta notikumu organizatoriem. Tā tas ir atsevišķās dalībvalstīs un trešajās valstīs²⁵.

37. Turpinājumā ir jānorāda, ka, tā kā gan UEFA, gan FIFA savos rakstveida apsvērumos ir minējušas no pamattiesībām izrietošu aizsardzību, ir jāatgādina, ka atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 17. panta 1. punktam “ikvienai personai ir tiesības uz īpašumu, kas iegūts likumīgi, tiesības to lietot un atsavināt, kā arī tiesības attiecībā uz to dot rīkojumu savas nāves gadījumam. [...] Intelektuālais īpašums tiek aizsargāts”. Saistībā ar šo pantu sniegtajos skaidrojumos ir norādīts, ka tas atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas Pirmā papildu protokola (turpmāk tekstā – “1. protokols”) 1. pantam. No tā atbilstoši Hartas 52. panta 3. punktā paredzētajam izriet, ka tiesībām uz īpašumu, kas tiek aizsargātas Hartas 17. pantā, ir tāda pati nozīme un apjoms kā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā noteiktajām tiesībām²⁶.

38. Jāatgādina, ka 1. protokola 1. panta mērķis atbilst mērķim aizsargāt individu no jebkādas valsts iejaukšanās tā īpašumā²⁷. Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru personai, kura apgalvo, ka ir pārkāptas īpašumtiesības, ir jāpierāda šādu tiesību esamība²⁸. Turklāt īpašuma jēdzienam Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas kontekstā nav vienas juridiskas nozīmes. Tādējādi šis jēdziens ir jādefinē, ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, kurā ir izvēlēts šo jēdzienu interpretēt plaši. Līdz ar to īpašuma jēdziens “var aptvert gan “pastāvošu īpašumu”, gan aktīvu vērtības, tostarp atsevišķās skaidri noteiktās situācijās – parādus”²⁹. Atbilstoši klasiskajai pieejai īpašumtiesības 1. protokola 1. panta izpratnē līdz ar to aptver *jus in re*, *jus ad personam*, kā arī intelektuālā īpašuma tiesības.

39. Tomēr ir jāatgādina, kā Tiesa ir lēmusi apvienotajās lietās *FAPL* un *Murphy*, ka sporta spēles, tostarp futbola spēles, nevar tikt uzskatītas par intelektuālu jaunradi un tās nevar tikt aizsargātas atbilstoši autortiesībām. Turklāt netiek apstrīdēts, ka Savienības tiesībās tās intelektuālā īpašuma jomā netiek aizsargātas nevienā citā aspektā³⁰.

40. Apelācijas sūdzību iesniedzēju situācija Hartas kontekstā atbilst stāvoklim, kuru UEFA un FIFA ir faktiski un tiesiski radījušas, pirmkārt, ar noslēgtajām līgumiskajām vienošanām it īpaši ar sportistiem, skatītājiem, sporta klubiem un televīzijas pārraides organizācijām un, otrkārt, kontrolējot piekļuvi stadioniem, kas izriet no līgumiem, kuri noslēgti ar to īpašniekiem, kā arī kontrolējot ar šiem stadioniem saistīto aprīkojumu.

24 — Tiesas sēdē Apvienotās Karalistes pārstāvis apstiprināja, ka notikumu organizatoram ir līgums [par notikuma skatīšanos], kurā ir noteikts, kurš var redzēt notikumu un kā pēdējais minētais var tikt skatīts, filmēts utt. Savukārt Lielbritānijas tiesībās sporta notikuma organizatoram nav īpašumtiesību, kas tam nodrošina ekskluzīvas tiesības, kuras ir aizsargātas pret trešām personām, saistībā ar kāda notikuma apsaimniekošanu komerciolūkā. Skat. Gardiner, S., *Sports Law*, 400. un nākamās lpp.

25 — Piemēram, ir jāmin Francijas Sporta kodeksa L.333–1. pants, saskaņā ar kuru sporta federācijām, kā arī sporta pasākumu organizatoriem ir īpašumtiesības uz to organizēto sporta pasākumu vai sacensību apsaimniekošanu. Tomēr šo tiesību apjoms un saturs nav skaidri definēts. Skat. Wise, A., un Meyer, B., *International Sports Law and Business*, Kluwer, 1997, 1811.–1830. lpp.

26 — Skat. ģenerāldokvāta Bota [Bot] sniegtos secinājumus lietā C-283/11 *Sky Österreich* (28. punkts), kura šobrīd tiek izskatīta Tiesā un kura tomēr ir par citu jautājumu – intelektuālā īpašuma tiesību ierobežošanu.

27 — Skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Broniowski* pret Poliju (prasība Nr. 31443/96, 143. un 144. punkts).

28 — Skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Pištorová* pret Čehijas Republiku (prasība Nr. 73578/01, 38. punkts).

29 — Skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Draon* pret Franciju (prasība Nr. 1513/03, 65. punkts).

30 — 2011. gada 4. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-403/08 un C-429/08 *Football Association Premier League* u.c. (Krājums, I-9083. lpp., 98. un 99. punkts).

41. Šajā ziņā, tā kā jēdziena “īpašums” interpretācija 1. protokola 1. panta izpratnē ir neatkarīga no iekšējās tiesībās paredzētās formālās kvalifikācijas un plašāka³¹, manuprāt, *UEFA* un *FIFA* tiesiskais stāvoklis var tikt pielīdzināts īpašumtiesībām 1. protokola izpratnē³². Man šķiet, ka šāda tiesiskā stāvokļa esamība var tikt prezumēta ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu, kā arī ar Direktīvas 97/36 preambulas 21. apsvērumu³³. Tādējādi tas, ka valsts ierobežo to tiesību izmantošanu, rada valsts varas iejaukšanos to īpašumā³⁴.

42. Tādējādi, pat ja, uzreiz pieņemot, ka pastāv tiesības, uz kuru pārkāpumu *UEFA* un *FIFA* ir atsaukušās Vispārējā tiesā, Vispārējā tiesa nav pareizi konstatējusi to raksturu, tomēr tā ir pamatoti noraidījusi to apgalvojumus, pamatojoties uz judikatūru par ierobežojumiem, kuri var tikt noteikti attiecībā uz īpašumtiesību izmantošanu, kā arī tiesībām brīvi veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar Savienības tiesībām³⁵.

43. Ņemot vērā no grozītās Direktīvas 89/552 izrietošo interešu līdzsvarošanu, man šķiet, ka Savienības likumdevējs, nosakot *UEFA* un *FIFA* minēto īpašumtiesību ierobežojumus, ir pamatojis to vai nu ar citu personu pamattiesībām, kā, piemēram, tiesībām uz informāciju, vai ar vispārējām interesēm. Turklāt ir jānorāda, ka šajā lietā atzītās tiesības ir tālu no īpašumtiesību pamatjēdziena, uz kuru attiecas aizsardzība pret likumdošanas ceļā veiktu iejaukšanos. Saskaņā ar Tiesas judikatūru pat tad, ja tiek atzītas intelektuālā īpašuma tiesības, to īpašniekiem netiek sniegta garantija, kas tiem ļauj pieprasīt vislielāko iespējamo atlīdzību³⁶. Turklāt tiktāl, ciktāl tiesības, kuru esamību apgalvo *UEFA* un *FIFA*, nav definētas nedz valsts tiesībās, nedz Savienības tiesībās, to piemērošanas joma eksistenciāli ir atkarīga no tādiem noteikumiem, kuros ir definētas šo tiesību robežas, kā grozītās Direktīvas 89/552 3.a pants.

44. Līdz ar to Savienības likumdevēja vērtējums, kas izdarīts grozītās Direktīvas 89/552 ietvaros un saskaņā ar kuru sporta notikuma organizatora ekskluzīvās tiesības var tikt ierobežotas, manuprāt, nav iejaukšanās īpašumu izmantošanā vai nelegitīma to izmantošanas kontrole 1. protokola izpratnē³⁷.

45. Līdz ar to šo apelācijas sūdzību ietvaros izvirzītie pamati ir jāizvērtē, ievērojot šos apsvērumus.

IV – Apelācijas sūdzība lietā C-201/11 P

A – Par pirmo pamatu lietā C-201/11 P

46. Ar pirmā pamata pirmo daļu *UEFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, piemērojot grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 1. un 2. punktā minētos nosacījumus, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *UEFA* it īpaši norāda uz iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 94. punktu un apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir nolēmusi, ka nedz nosacījuma par to, lai procedūra būtu pārskatāma un skaidra, mērķis, nedz tā sekas ir likt valsts iestādei norādīt iemeslus, kuru dēļ tā nav ņēmusi vērā atzinumu vai apsvērumus, kas tai tika sniegti apspriešanās procedūras laikā.

31 — Skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Iatridis* (prasība Nr. 31107/96, 54. punkts).

32 — Runa ir par gadījumu, kas ir salīdzināms ar gadījumu, kuru mēdz saukt par tiesībām uz “goodwill”, kuras ir tikušas atzītas par “īpašumu” 1. protokola izpratnē. Skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *van Marle* u.c. (prasība Nr. 8543/79, 39.–41. punkts).

33 — Skat. spriedumu apvienotajās lietās *Football Association Premier League* u.c. (minēts iepriekš, 103. punkts).

34 — Pēc analogijas skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā *Beyeler* (prasība Nr. 33202/96, 98. un nākamie punkti).

35 — Skat. spriedumu lietā *UEFA/Komisija* (minēts iepriekš, 179. un 180. punkts), spriedumu lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* (minēts iepriekš, 139. un 140. punkts), spriedumu lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* (minēts iepriekš, 142.–144. punkts).

36 — Skat. spriedumu apvienotajās lietās *Football Association Premier League* u.c. (minēts iepriekš, 108. punkts).

37 — Šādā lietā, tā kā tiesības kā tādas pieder sporta organizācijām, kuras joprojām var izdot licences vai tās neizdot, nerodas jautājums par īpašuma “atņemšanu”.

47. Vispirms ir jānorāda, ka minētais iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 94. punkts ir viens no punktiem, kurā ir norādīts pamatojums, ko Vispārējā tiesa ir attīstījusi iepriekšējos punktos, kuros tā ir centusies raksturot valsts līmenī organizētās procedūras, lai sagatavotu valsts sarakstu. Tādējādi minētā sprieduma 90. un 91. punktā tā pareizi ir atgādinājusi, ka šādām procedūrām ir jābūt pamatotām ar objektīviem kritērijiem, kuri iepriekš ir zināmi attiecīgajām personām, tādējādi, lai nepieļautu, ka dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība netiktu izmantota patvaļīgi³⁸. Turklāt tā ir atgādinājusi, ka skaidrības un atklātības prasība nozīmē, ka ir identificējama kompetentā iestāde un nosacījumi, saskaņā ar kuriem personas var izteikt savus apsvērumus.

48. Ņemot vērā grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretāciju attiecībā uz Komisijas pilnvaru apjomu, kuru es izklāstīju šo secinājumu 14.–25. punktā, Vispārējās tiesas pamatojums ir atbalstāms.

49. Turklāt ir jākonstatē, ka *UEFA*, nesniedzot precīzus un detalizētus argumentus attiecībā uz kļūdu, kas, iespējams, pieļauta Vispārējās tiesas pamatojumā, un vienīgi minot vienu izolētu iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* punktu, būtībā atkārtoti kritiku, kuru tā jau bija izvirzījusi pirmajā instancē Vispārējā tiesā pret Lēmumu 2007/730, norādot, ka Apvienotās Karalistes kultūras, mediju un sporta ministrs ir noraidījis vairāku konsultatīvo grupu pretrunīgos viedokļus viņa īstenotajā procedūrā. Turklāt *UEFA* norāda, ka, tāsprāt, Vispārējai tiesai bija jāpieņem lēmums, ņemot vērā Apvienotās Karalistes sarakstu.

50. Līdz ar to apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda Vispārējās tiesas nolēmuma, kuru ir lūgts atcelt, pārsūdzētie elementi, kā arī juridiskie argumenti, kas īpaši pamato šo lūgumu. Šai prasībai neatbilst apelācijas sūdzības pamats, kurā vispār nav sniegta argumentācija, lai īpaši norādītu uz kļūdu, kas ir pieļauta apstrīdētajā nolēmumā, bet tikai ir atkārtoti norādīti argumenti, kas jau tika izteikti Vispārējā tiesā. Šāds pamats faktiski ir lūgums vienkārši pārskatīt Vispārējai tiesai iesniegto pamatu, kas neietilpst Tiesas kompetencē³⁹. Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir atzistama par nepieņemamu.

51. Ar pirmā pamata otro daļu, kurā ir ietverti divi dažādi iebildumi, *UEFA* norāda, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir atzinusi, ka *EURO* ir sabiedrībai īpaši svarīgs notikums.

52. Pirmkārt, Vispārējā tiesa ir nolēmusi, ka tikai tas, ka *EURO* ir minēts Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvērumā, nozīmē, ka Komisijai nav jāprasa dalībvalstīm, lai tās īpaši pamatotu savu lēmumu iekļaut visas šīs sacensības valsts sarakstā. Otrkārt, Vispārējā tiesa savu analīzi esot aizstājusi ar Komisijas analīzi attiecībā uz diviem jautājumiem par visa *EURO* atzīšanu kā īpaši svarīgu notikumu, proti, no vienas puses, *EURO* atzīšanu kā vienotu notikumu un, no otras puses, izmantojot faktorus, kurus Komisija nebija ņēmusi vērā.

53. Vispirms saistībā ar iebildumu par Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvēruma interpretāciju ir jānorāda, ka *UEFA* argumentācija balstās uz kļūdainu iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* izpratni.

54. Jānorāda, ka Vispārējā tiesa vairākkārt ir atsaukusies uz Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvērumu, atgādinot minētā apsvēruma interpretāciju, kuru tā bija sniegusi iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 44.–53. punktā. Kā Vispārējā tiesa pamatoti ir nolēmusi, tas, ka *EURO* piemēra veidā tika minēts kā viens no sabiedrībai īpaši svarīgiem notikumiem, nevar uzreiz nozīmēt, ka tā iekļaušana valsts sarakstā ir saderīga ar Savienības tiesībām. Vēl jo vairāk *EURO* minēšana 18. apsvērumā nenozīmē, ka viss *EURO visos gadījumos* var tikt iekļauts valsts sarakstā neatkarīgi no

38 — 2007. gada 13. decembra spriedums lietā C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c. (Krājums, I-11135. lpp., 46. punkts).

39 — 2011. gada 9. jūnija spriedums lietā C-401/09 P *Evropaiki Dynamiki*/ECB (Krājums, I-4911. lpp., 55. un 61. punkts).

intereses, kāda saistībā ar šīm sacensībām ir attiecīgajā dalībvalstī. Savukārt Vispārējā tiesa uzskatīja, ka 18. apsvēruma nozīmē, ka, ja dalībvalsts iekļauj *EURO* spēles valsts sarakstā, tai paziņojumā Komisijai nav jāsniedz īpašs pamatojums par to, ka šim notikumam ir “sabiedrībai īpaši svarīga *notikuma*” raksturs.

55. Līdz ar to Vispārējā tiesa pareizi ir nošķirusi, pirmkārt, to, ka, lai *EURO* iekļautu [valsts sarakstā], *katrā atsevišķā gadījumā* ir jāievēro tādi Direktīvā 97/36 paredzētie nosacījumi kā tie, kuri tostarp ir minēti tās preambulas 21. apsvērumā, un, otrkārt, to, ka pats likumdevējs *EURO* juridiski atzīst par sabiedrībai īpaši svarīgu *notikumu*. Iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 120. punktā, kuru *UEFA* apstrīd šī pamata ietvaros, Vispārējā tiesa pamatoti no tā ir secinājusi, ka, ja dalībvalsts nav norādījusi īpašu pamatojumu, kas pamato *EURO* spēļu atzīšanu par sabiedrībai īpaši svarīgiem *notikumiem*, to iekļaušanu valsts sarakstā Komisija nevar uzskatīt par nesaderīgu ar Savienības tiesībām. Tādējādi pirmā pamata otrās daļas pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

56. Otrkārt, attiecībā uz apgalvoto pamatojuma aizstāšanu *UEFA* kritizē, ka Vispārējā tiesa iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 103. punktā ir atzinusi *EURO* kā vienotu notikumu, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā ir balstījusies uz pilnīgi jauniem faktiem, kuri nav minēti Lēmumā 2007/730 un kurus tā ir izklāstījusi minētā sprieduma 126.–135. punktā.

57. Vispārējā tiesa, atbildot uz pirmajā instancē izvirzīto pirmo pamatu, iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 103. punktā ir nolēmusi, ka *EURO* ir sacensības, kuras pamatoti var tikt uzskatītas drīzāk par vienotu notikumu nekā individuālu notikumu, kuri sadalīti dažādu interešu līmeņu spēlēs, kompilāciju. Turpinājumā Vispārējā tiesa, atbildot uz pirmajā instancē izvirzīto trešo pamatu un lai noraidītu argumentu par to, ka Komisija, neapšaubot *EURO* vienoto raksturu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, šī sprieduma 126.–135. punktā ir balstījusies uz *UEFA* ierosināto izmeklēšanu rezultātiem.

58. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no LESD 256. panta un Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kad izdarīto konstatējumu būtiska neprecizitāte izriet no tai nodotajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, izvērtēt šos faktus. Ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesas kompetencē saskaņā ar LESD 256. pantu ir pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, kuras Vispārējā tiesa ir paredzējusi⁴⁰.

59. Tiesa ir arī precizējusi, ka faktu novērtējums, izņemot Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, nav tiesību jautājums, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas pārbaudei⁴¹.

60. Šajā lietā ir jākonstatē, ka *UEFA*, savā argumentācijā minot, pirmkārt, to, ka *EURO* nav vienots, un, otrkārt, interešu, kādas ir atsevišķām spēlēm Apvienotajā Karalistē, analīzi, lūdz Tiesai pārbaudīt Vispārējās tiesas veiktu faktu novērtējumu.

61. Šajā ziņā ir jānorāda, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir lēmusi tās sprieduma 103. punktā, ka grozītajā Direktīvā 89/552 nekas nav minēts par *EURO* vienoto raksturu. Sporta notikuma, kurš balstās uz dažādu veidu pasākumiem, rakstura izvērtēšana attiecas uz faktiem. Tā kā *UEFA* nav pierādījusi, ka kāds no Vispārējās tiesas izvērtētajiem faktiem būtu bijis sagrozīts, ir jāuzskata, ka pirmā pamata otrā daļa ir acīmredzami nepieņemama.

62. Šādos apstākļos *UEFA* savas apelācijas sūdzības atbalstam izvirzītais pirmais pamats nevar tikt apmierināts, un līdz ar to šis pamats ir pilnībā jānoraida.

40 — Skat. 2012. gada 19. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-628/10 P un C-14/11 P *Alliance One International un Standard Commercial Tobacco/Komisija*, 84. punkts un tajā minētā judikatūra.

41 — Spriedums apvienotajās lietās *Alliance One International un Standard Commercial Tobacco/Komisija* (minēts iepriekš, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

B – Par otro pamatu lietā C-201/11 P

63. Ar otro pamatu, kurš ir iedalīts divās daļās, *UEFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, piemērojot konkurences noteikumus, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

64. Pirmajā daļā *UEFA* uzskata, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi LESD 106. panta 1. punktu. Vispirms Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, neizvērtējot sākotnējo jautājumu par to, vai šis noteikums šajā lietā ir piemērojams. Turpinājumā Vispārējā tiesa esot kļūdiļusies, secinot, ka Apvienotās Karalistes veiktie pasākumi neatbilda īpašu tiesību piešķiršanai raidorganizācijām, kuras apsaimnieko brīvi pieejamus kanālus. Vispārējā tiesa esot pārāk lielu nozīmi piešķīrusi faktam, ka teorētiski Apvienotās Karalistes likumdošanā ir aizliegtas ekskluzīvās pārraidīšanas tiesības ikvienai televīzijas raidorganizācijai, kura apsaimnieko brīvi pieejamu kanālu vai maksas kanālu. Visbeidzot Vispārējās tiesas analīze norādot uz kļūdainu jēdziena “īpašas tiesības” LESD 106. panta 1. punkta izpratnē interpretāciju; šajā jēdzienā ir iekļauti divi elementi, proti, tiesības ir jāpiešķir ar dalībvalsts tiesību aktu un uzņēmumam, kuram šīs tiesības ir piešķirtas, ir jāatrodas privilēģētākā stāvoklī salīdzinājumā ar tā konkurentiem.

65. Šajā ziņā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa jautājumu par LESD 106. pantu bija analizējusi, izvērtējot pirmajā instancē izvirzīto ceturto pamatu un atbildot uz iebildumu par īpašo tiesību iespējamo piešķiršanu *BBC* un *ITV*. Vispārējā tiesa, vispirms iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA* /Komisija 166.–168. punktā pamatoti atgādinot īpašo un ekskluzīvo tiesību jomā piemērojamo judikatūru⁴², centās pierādīt, ka attiecīgie Apvienotās Karalistes tiesību akti nenorādīja uz pazīmēm, kuru dēļ varētu tikt piemērots LESD 106. pants. Vispārējā tiesa it īpaši minētā sprieduma 170. punktā nolēma, ka “Apvienotās Karalistes tiesību aktos ir aizliegta visu raidorganizāciju ekskluzivitāte nevis tikai apraides posmā, bet arī apraides līgumu noslēgšanas posmā, tāpēc neviena Apvienotās Karalistes jurisdikcijā esoša raidorganizācija nevar likumīgi noslēgt līgumu par tās sarakstā iekļauta notikuma ekskluzīvu translēšanu”. Tālāk minētā sprieduma 171. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka “tas, ka tikai tādas zināmas [...] raidorganizācijas kā *BBC* un *ITV* galu galā [...] translē *EURO* Apvienotajā Karalistē, tāpēc ka to konkurenti ir ieinteresēti tikai ekskluzīvā apraidē [...], nav pielīdzināms speciālu vai ekskluzīvu tiesību piešķiršanai”.

66. Tādējādi *UEFA* apgalvojumi attiecībā uz iebildumu par to, ka nav veikta analīze par LESD 106. panta piemērojamību, ir jānoraida kā neefektīvi.

67. Otrkārt, ir jāatgādina, ka Tiesas kompetencē, kad tā lemj par apelācijas sūdzību, kas iesniegta par Vispārējā tiesā pieņemtu nolēmumu, ir tikai izskatīt tiesību jautājumus. Tiesas statūtu 58. panta pirmajā daļā uzskaitīto pamatu, ko var izvirzīt apelācijas tiesvedības ietvaros, sarakstā ir paskaidrots, ka apelācijas sūdzību var pamatot ar to, ka Vispārējā tiesa pārkāpusi Savienības tiesības⁴³.

68. Šajā lietā noteikums, uz kura pārkāpumu atsaucas *UEFA*, nenoliedzami ir Savienības tiesību noteikums. Tomēr iespējamais pārkāpums ir pamatots ar kļūdu, kura, iespējams, ir pieļauta, Vispārējai tiesai interpretējot valsts tiesību noteikumu.

69. Attiecībā uz to, ka apelācijas tiesvedībā ir izvērtējams Vispārējās tiesas konstatētais attiecībā uz valsts tiesību aktiem, Tiesa jau ir lēmusi, ka tās kompetencē ir izvērtēt vispirms attiecīgo valsts tiesību noteikumu formulējuma iespējamo sagrozīšanu, pēc tam to, vai Vispārējā tiesa nav veikusi konstatējumus, kas acīmredzami ir pretrunā to saturam, un, visbeidzot, to, vai Vispārējā tiesa, veicot visu elementu vērtējumu un lai konstatētu attiecīgo valsts tiesību normu saturu, nav piešķīrusi vienam no šiem elementiem piemērojamību, kas tam nepienākas, ņemot vērā pārējos elementus, ciktāl tas acīmredzami izriet no lietas materiāliem⁴⁴. Tā kā neviens no šiem apgalvojumiem nav piemērojams šajā lietā, šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

42 — Skat. šī sprieduma 166.–168. punktā minēto judikatūru.

43 — 2011. gada 5. jūlija spriedums lietā C-263/09 P *Edwin/ITSB* (Krājums, I-5853. lpp.).

44 — Šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Edwin/ITSB* (minēts iepriekš).

70. Treškārt, attiecībā uz nepareizu jēdziena “īpašas tiesības” LESD 106. panta izpratnē interpretāciju pietiek konstatēt, ka argumenti par iespējamo privilēģiju piešķiršanu *BBC* un *ITV* nebija tikuši izvirzīti Vispārējā tiesā un ar tiem tiek mēģināts grozīt tajā iesniegtā strīda priekšmetu. Tā kā *UEFA* lūgums tādējādi ir jauns pamats, šis lūgums ir jāuzskata par nepieņemamu apelācijas tiesvedībā⁴⁵.

71. Turklāt ir jānorāda, ka, lai kontrolētu valsts tiesību aktu likumību attiecībā pret Savienības tiesībām, *UEFA* bija jāiesniedz prasība valsts tiesā, kas tādējādi būtu varējusi iesniegt Tiesā prejudiciālu jautājumu.

72. Ar otro pamata otro daļu *UEFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi citus LESD noteikumus. Tā savā pamatojumā balstās uz pieņēmumu, ka šajā lietā ir piemērojams LESD 106. panta 1. punkts. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pieļāvusi otru kļūdu tiesību piemērošanā, neizvērtējot jautājumu par to, vai Apvienotās Karalistes pasākumu dēļ *BBC* un *ITV* atrodas situācijā, kuru tās pašas nebija varējušas sagaidīt, nepārkāpjot konkurences tiesības, vai situācijā, kurā tās varēja vieglāk izdarīt konkurences tiesību pārkāpumus.

73. Ņemot vērā atbildi uz šī pamata pirmo daļu, ar kuru es iesaku uzskatīt, ka Vispārējā tiesa nav pārkāpusi LESD 106. pantu, šī pamata otrās daļas izvērtēšana ir lieka.

74. Šādos apstākļos es iesaku Tiesai pilnībā noraidīt otro pamatu kā daļēji neefektīvu, daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

C – Par trešo pamatu lietā C-201/11 P

75. Ar trešo pamatu *UEFA* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, piemērojot Līguma noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību un samērīguma principu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *UEFA* uzskata, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tās pamatu, kurā nebija runa tikai par argumentu, saskaņā ar kuru dažas *EURO* spēles, skatītas individuāli, nebija īpaši svarīgi notikumi.

76. Otrs Vispārējās tiesas analīzes trūkums ir tas, ka tā, ņemot vērā tikai to, ka *EURO* var – ko noliedz *UEFA* – tikt uzskatīts kā viens un tas pats notikums un ka kopumā tas ir sabiedrībai īpaši svarīgs notikums, pieņēma, ka mērķis nodrošināt plašas sabiedrības iespējas redzēt šo notikumu televīzijā nevarēja tikt atbilstoši sasniegts ar tādu mazāk ierobežojošāku ierobežojumu kā saraksts, kurā ir ietvertas tikai dažas izvēlētas *EURO* spēles.

77. Katrā ziņā, pat pieņemot, ka *EURO* varētu tikt uzskatīts par vienotu Apvienotās Karalistes sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu, Komisijai bija jāveic padziļināta paziņoto pasākumu atbilstības ar Līguma noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību un konkurenci pārbaude.

78. Vispirms šo secinājumu 14.–25. punktā minēto iemeslu dēļ jautājumā par grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretāciju es iesaku Tiesai uzskatīt, ka Vispārējā tiesa pamatoti nolēma, ka Komisija pareizi ir izpildījusi savu pārbaudes pienākumu saskaņā ar Lēmumu 2007/730. Turklāt Vispārējā tiesa, veicot neatkarīgu faktu un tiesību jautājumu vērtējumu un neizraisot nepamatotus iebildumus par pamatiem, kuri ir izvirzīti par tās spriedumu, pareizi ir piemērojuši judikatūru par pakalpojumu sniegšanas brīvības un samērīguma principa ierobežojumu pamatojumu.

79. Turklāt attiecībā uz pirmo *UEFA* iebildumu ir jākonstatē, ka *UEFA*, pārmetot pamata sagrozīšanu, apkopo pirmajā instancē izvirzītos apgalvojumus un iesniedz apsvērumus saistībā ar risinājumu, kurš, tāsprāt, bija jāpieņem Vispārējai tiesai jautājumā par Apvienotās Karalistes pasākumu diskriminējošo un nesamērīgo raksturu. Lai arī *UEFA* apstrīd iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija*

45 — Skat. 2012. gada 19. jūlija spriedumu lietā C-264/11 P *Kainer* u.c./Komisija, 65. punkts un tajā minētā judikatūra.

150. punktu, kurā vispārīgi ir norādīti *UEFA* argumenti, tomēr, tā kā tā precīzi nav pierādījusi, ar kuru pamatojumu Vispārējā tiesa ir pieļāvusi sagrozīšanu, šis vienkāršais apgalvojums ir pārāk vispārīgs un neprecīzs, lai varētu veikt juridisku vērtējumu⁴⁶. Līdz ar to, tā kā šie argumenti nav pietiekami detalizēti norādīti, tie ir jānoraida kā nepieņemami.

80. Attiecībā uz šī paša *UEFA* izvirzītā pamata otro iebildumu ir jānorāda, ka *UEFA* argumentācija balstās uz kļūdainu iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* interpretāciju. Minētā sprieduma 152. punktā, kurā ir izdarīts secinājums, pamatojoties uz kuru tika noraidīts pirmajā instancē izvirzītais piektais pamats, Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi, ka *EURO* pamatoti varēja tikt uzskatīts par vienotu Apvienotās Karalistes sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu. Tomēr, lasot spriedumu, nekas neļauj konstatēt *UEFA* apgalvoto pieņēmumu par to, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir pieņēmusi lēmumu par veidu, kādā sasniedzams grozītās Direktīvas 89/552 mērķis – nodrošināt plašas sabiedrības iespējas redzēt šādus notikumus televīzijā. Turklāt attiecībā uz pārbaudes, kura Komisijai ir jāveic saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu, apjomu *UEFA* šajā ziņā izteiktā kritika ir jāuzskata par nepamatotu šo secinājumu 14.–25. punktā minēto iemeslu dēļ.

81. Saistībā ar šī pamata trešo iebildumu *UEFA* norāda, ka Komisijai bija jāveic padziļināta paziņoto pasākumu atbilstības ar Līguma noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību un konkurenci pārbaude. Ņemot vērā iepriekš minēto grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretāciju, kuru es iesaku Tiesai pieņemt, *UEFA* apgalvojumi ir jānoraida kā nepamatoti.

82. Līdz ar to trešais pamats ir pilnībā jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

D – Par ceturto pamatu lietā C-201/11 P

83. Ar ceturto pamatu *UEFA* uzskata, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, pirmkārt, ka tikai tas vien, ka *EURO* var tikt uzskatīts par vienotu īpaši svarīgu notikumu, pietiek, lai *UEFA* ipašumtiesību attiecībā uz katru no dažādažādām *EURO* spēlēm pārkāpums obligāti būtu samērīgs, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. *UEFA* uzskata, ka šī dedukcija ir kļūdaina. Faktiski, lai rīkotos samērīgi, Apvienotajai Karalistei savā valsts sarakstā esot bijis jāiekļauj tikai vissvarīgākās *EURO* spēles. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi fundamentālu kļūdu, neizvērtējot *UEFA* ipašumtiesību ierobežojumu apmēru, līdz ar to tā nav varējusi veikt atbilstošu analīzi par to, vai ar attiecīgo pasākumu radītie trūkumi bija nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem. Šo ierobežojumu apmērs esot bijis iespaidīgs, jo Apvienotās Karalistes pasākumu praktiskās sekas esot bijušas tādas, ka vienīgais veids, kā *UEFA* varēja iegūt vismazāko atlīdzības vērtību par tās apraides tiesībām Apvienotajā Karalistē, bija organizēt izsoli, kurā piedalītos tikai viens potenciālais pircējs, kopīga piedāvājuma alianse *BBC/ITV*, kas ievērojami samazinātu atlīdzības vērtību par minētajām tiesībām.

84. Ņemot vērā apsvērumus, kuri minēti, pirmkārt, šo secinājumu 28.–32. punktā par samērīguma principa piemērošanu un, otrkārt, 33.–44. punktā par ipašumtiesībām, es iesaku *UEFA* ceturto pamatu noraidīt kā nepamatotu.

E – Par piekto pamatu lietā C-201/11 P

85. *UEFA* piektais pamats ir par pamatojuma trūkumu. *UEFA* norāda, ka Lēmuma 2007/730 pamatojums, kuru Vispārējā tiesa ir uzskatījusi par pietiekamu, bija ārkārtīgi ierobežots salīdzinājumā ar pamatojumu, kurš tiek prasīts Komisijai līdzīga veida lēmumos. Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neprasot Komisijai ievērot prasīto pamatojuma līmeni, ņemot vērā katru no četriem pēc būtības izvirzītajiem pamatiem apelācijas sūdzībā. Šajā ziņā *UEFA* precīzē, kādas ir kļūdas, kuras pieļautas, akceptējot Komisijas minētos iemeslus.

46 — Šajā ziņā skat. 1999. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-51/92 P *Hercules Chemicals/Komisija* (*Recueil*, I-4235. lpp., 113. punkts).

86. *UEFA* uzskata, ka minētais lēmums ir jāatceļ vispirms tāpēc, ka tajā nav norādīts pietiekams pamatojums attiecībā uz *EURO* atzīšanu par sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu. Turpinājumā saistībā ar Lēmuma 2007/730 pamatojumu attiecībā uz konkurenci Vispārējā tiesa tās sprieduma 71. punktā neesot varējusi nolemt, ka bija pietiekami, ka Lēmumā 2007/730, nenorādot šīs pietiekamības iemeslus, bija apstiprināts, ka Apvienotās Karalistes pasākumi, “kas pieļauj gan faktisku, gan potenciālu konkurenci attiecīgo notikumu pārraides tiesību iegūšanā”, ir pietiekami.

87. Turklāt attiecībā uz pamatojumu saistībā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību *UEFA*, atsaucoties uz iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* 70. punktu, norāda, ka Vispārējā tiesa esot uzticējusi samērīguma pārbaudes uzdevumu *UEFA*, vienlaikus no tā atbrīvojot Komisiju. Turklāt Vispārējai tiesai neesot bijis jābalstās uz iespējamo privilēģēto situāciju, ko *UEFA* apgalvo kā tiesību īpašniece, lai noteiktu, vai Komisijas norādītais pamatojums bija pietiekams.

88. Vispirms ir jānorāda, ka *UEFA* izteiktā kritika šī pamata ietvaros galvenokārt attiecas uz iespējamo Lēmuma 2007/730 pamatojuma trūkumu, un tā pārklājas ar atsevišķu kritiku, kas izteikta par iepriekš minēto spriedumu lietā *UEFA/Komisija*. *UEFA* minētie argumenti šīs piektā pamata daļas ietvaros par Lēmuma 2007/730 trūkumiem ir lūgums pārskatīt Vispārējā tiesā izvirzītu pamatu, kas nav Tiesas kompetencē. Tādējādi šie argumenti ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemami⁴⁷.

89. Turklāt *UEFA* argumenti pret iepriekš minēto spriedumu lietā *UEFA/Komisija* acīmredzami nav tādi, kas apšaubītu Vispārējās tiesas analīzi, kura atbilst Tiesas judikatūrai par pienākumu norādīt pamatojumu.

90. Saskaņā ar šo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatklāj iestādes, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt savu pārbaudi⁴⁸.

91. Ņemot vērā šo secinājumu 14.–27. punktā minētos argumentus par pārbaudes, kuru Komisija veic par dalībvalstu lēmumiem, ar kuriem tiek izveidoti valstu saraksti, ierobežoto raksturu, Vispārējā tiesa nevar šajā ziņā aizstāt Komisiju. Tādējādi tās pārbaudes līmenim arī ir jāpaliek ierobežotam.

92. Saistībā ar iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* pamatojumu jautājumā par konkurenci Vispārējā tiesa minētā sprieduma 71.–73. punktā ir skaidri minējusi iemeslus, kādēļ Lēmuma 2007/730 pamatojums, kurā turklāt un pretēji *UEFA* apgalvojumiem ir ietverta atsauce par atbilstību saskaņā ar konkurences tiesībām, bija pietiekams un varēja ļaut, pirmkārt, *UEFA* saprast Komisijas pamatojumu un, otrkārt, Vispārējai tiesai šajā ziņā īstenot savu pārbaudi⁴⁹.

93. Attiecībā uz iepriekš minētā sprieduma lietā *UEFA/Komisija* pamatojumu saistībā ar pakalpojumu sniegšanas brīvību ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa minētā sprieduma 70. punktā faktiski nolēma, ka, ņemot vērā Lēmuma 2007/730 pamatojumu, *UEFA* “varēja izvērtēt, vai ir fakti, kas var [...] pierādīt iespējamo šīs sacensības visu spēļu iekļaušanas [...] nesamērīgumu”. Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka šī rindkopa ir jālasa, ņemot vērā šī paša sprieduma 62. punktu, kurā Vispārējā tiesa pareizi ir minējusi Tiesas judikatūru par pienākuma norādīt pamatojumu apjomu – judikatūru, kuras mērķis ir ļaut ieinteresētajām personām uzzināt pieņemtā tiesību akta pamatojumu. Līdz ar to apgalvojums, ka Vispārējā tiesa esot noteikusi *UEFA* pienākumu pārbaudīt samērīgumu, ir kļūdainš un ir noraidāms.

47 — 2006. gada 12. septembra spriedums lietā C-131/03 P *Reynolds Tobacco u.c./Komisija* (Krājums, I-7795. lpp., 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 — 2011. gada 20. janvāra spriedums lietā C-90/09 P *General Química u.c./Komisija* (Krājums, I-1. lpp., 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 — Jānorāda arī tas, ka *UEFA* minētā atsauce uz šī sprieduma 71. punktu ir nepareiza, jo Vispārējā tiesa tajā citē Lēmuma 2007/730 20. apsvērumu, nepamatojot attiecīgo pasākumu atbilstību konkurences tiesībām.

94. Visbeidzot, attiecībā uz pamatojuma nepietiekamību jautājumā par īpašumtiesību aizskārumu ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, atbildot uz pirmajā instancē izvirzīto sesto pamatu, manuprāt, pārāk viegli ne tikai atzina, ka šīs UEFA tiesības ietekmē Lēmums 2007/730, bet arī analizēja šāda ierobežojuma saderību, ņemot vērā Savienības tiesību principus. Ņemot vērā atbildi, kuru es iesaku sniegt uz UEFA apelācijas sūdzības ceturto pamatu, šī iebilduma izvērtēšana nav lietderīga.

95. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, piekto pamatu nevar apmierināt.

V – Apelācijas sūdzības lietā C-204/11 P un lietā C-205/11 P

96. Savas apelācijas sūdzības atbalstam lietā C-204/11 P FIFA ir izvirzījusi trīs pamatus. Savas apelācijas sūdzības atbalstam lietā C-205/11 P FIFA ir izvirzījusi četrus pamatus. Jānorāda, ka FIFA minētie argumenti abās apelācijas sūdzībās pārklājas un ka izteiktā kritika galvenokārt ir ļoti līdzīga. Tādējādi, neņemot vērā grūtības, kādas sagādā kopīga attiecībā pret diviem dažādiem Vispārējās tiesas spriedumiem izteiktu iebildumu analīze, es iesaku vienlaikus izvērtēt lietā C-204/11 P un lietā C-205/11 P minētos apgalvojumus.

A – Par pirmo pamatu lietā C-204/11 P un pirmo pamatu lietā C-205/11 P

97. Attiecībā, pirmkārt, uz iepriekš minēto spriedumu lietā T-385/07 FIFA/Komisija saistībā ar Lēmumu 2007/479 par Beļģijas Karalistes veiktajiem pasākumiem un, otrkārt, uz iepriekš minēto spriedumu lietā T-68/08 FIFA/Komisija saistībā ar Lēmumu 2007/730 par Apvienotās Karalistes veiktajiem pasākumiem FIFA norāda, ka minētajos spriedumos ietvertais pamatojums ir pretrunīgs, nesaskanīgs un nepietiekams attiecībā uz jautājumu, vai Pasaules kausa izcīņa ir jāuzskata par vienotu sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu. Vispārējā tiesa, norādot uz dažādiem konstatējumiem, vispirms esot sniegusi nesaskanīgu pamatojumu jautājumā par, kā uzskata FIFA, Pasaules kausa izcīņas patieso raksturu. Turklāt šķietot, ka Vispārējā tiesa ir ieņēmusi nesaskanīgas un nesamierināmas nostājas, pirmkārt, apgalvojot, ka Pasaules kausa izcīņa kā notikums ir vienots, un, otrkārt, norādot, ka īpaši fakti var pierādīt, ka tā tas nav.

98. Turklāt FIFA uzskata, ka Vispārējā tiesa, nolemjot, ka paziņojumu sniegušajai dalībvalstij nav jānorāda īpaši iemesli, lai tās sarakstā iekļautu visus Pasaules kausa izcīņas notikumus, nav ļāvusi Komisijai padziļināti pārbaudīt paziņoto pasākumu atbilstību Savienības tiesībām, kā tas ir ticis prasīts Vispārējās tiesas spriedumā *Infront WM/Komisija*⁵⁰.

99. Turklāt Vispārējās tiesas norādītais pamatojums iepriekš minētajos spriedumos lietā T-385/07 FIFA/Komisija un lietā T-68/08 FIFA/Komisija esot pielīdzināms prettiesiskai pierādīšanas pienākuma pārejai. Visbeidzot Vispārējā tiesa, minot iemeslus, kuri nav norādīti Lēmumā 2007/479 un Lēmumā 2007/730, esot pārsniegusi pārbaudes tiesā robežas.

100. Vispirms ir jānorāda, ka FIFA ar šiem pamatiem sajauc kopā, pirmkārt, jautājumu par Komisijas veiktās pārbaudes pār valstu sarakstiem saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu apmēru un ar to saistīto pārbaudes tiesā apjomu un, otrkārt, jautājumu par Pasaules kausa izcīņas kā kādas dalībvalsts sabiedrībai īpaši svarīga notikuma vienoto raksturu.

101. Attiecībā uz pirmo aspektu ir jānorāda, ka šo secinājumu 14.–25. punktā minēto iemeslu dēļ attiecībā uz Komisijas pārbaudes saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu apjomu FIFA kritika ir jāuzskata par nepamatotu.

50 — Vispārējās tiesas 2005. gada 15. decembra spriedums lietā T-33/01 (Krājums, II-5897. lpp.).

102. Attiecībā uz otro aspektu ir jākonstatē, ka FIFA, sniedzot argumentus par to, ka Pasaules kausa izcīņai nav vienota rakstura, un par šīs sacensības spēļu interesēm, lūdz Tiesu pārbaudīt Vispārējās tiesas veikto faktu novērtējumu. Taču faktu novērtēšana nav tiesību jautājums, izņemot Vispārējai tiesai iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei⁵¹. Līdz ar to šie argumenti ir uzskatāmi par nepieņemamiem.

103. Katrā ziņā par neefektīvu ir jāatzīst iebildums par iespējamo pamatojuma pretrunīgumu, kurš ir atspoguļots ar dažādiem citātu izvilkumiem iepriekš minētajos spriedumos lietā T-385/07 FIFA/Komisija un lietā T-68/08 FIFA/Komisija un atšķirts no to konteksta, jo minētajos spriedumos juridiski pietiekami ir norādīti iemesli, pamatojoties uz kuriem Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija pareizi ir izpildījusi savu pārbaudes pienākumu saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu.

104. Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais pamats lietā C-204/11 P un pirmais pamats lietā C-205/11 P ir jānoraida kā daļēji nepamatoti un daļēji nepieņemami.

B – Par otro pamatu lietā C-204/11 P un trešo pamatu lietā C-205/11 P

105. Izvirzot otro pamatu lietā C-204/11 P un trešo pamatu lietā C-205/11 P, FIFA pārmet Vispārējai tiesai, ka tā kļūdaini ir nolēmusi, ka Komisija tajā ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus un norādījusi atbilstošus iemeslus, lai pamatotu tās izdarītos konstatējumus par to, ka visa Pasaules kausa izcīņa pareizi ir tikusi uzskatīta par sabiedrībai īpaši svarīgu notikumu. Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi FIFA argumentu par tās informācijas veidu un datumu, kurš Komisijai, pieņemot Lēmumu 2007/479 un Lēmumu 2007/730, bija jāņem vērā. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pamatojusies uz iemesliem, kuri minētajos lēmumos nav minēti. Treškārt, FIFA norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atsakot piešķirt jebkādu nozīmi citu dalībvalstu praksei, kuras Pasaules kausa izcīņas “parastās” spēles nav iekļāvušas valstu sarakstos.

106. Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot kritērijus, pamatojoties uz kuriem tika konstatēts Pasaules kausa izcīņas īpašais svarīgums sabiedrībai.

107. Vispirms FIFA uzskata, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir apstiprinājusi Komisijas konstatēto par to, ka visa Pasaules kausa izcīņa izpilda kritēriju par “īpašu vispārēju rezonansi” Beļģijā un Apvienotajā Karalistē, un ka tā kļūdaini ir uzskatījusi, ka Komisija pietiekami un pareizi ir pamatojusi šo konstatējumu. Turklāt attiecībā uz Lēmuma 2007/479 16. apsvērumā un Lēmuma 2007/730 18. apsvērumā minēto otro kritēriju Vispārējā tiesa esot norādījusi pamatojumu, kuru nav minējusi Komisija, lai pamatotu savu nostāju par to, ka visa Pasaules kausa izcīņa vienmēr ir pārraidīta bezmaksas televīzijas kanālos. Visbeidzot Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, apstiprinot Komisijas konstatēto, ka ir tikusi izpildīta kritērija prasība par to, ka ievērojamu skaitu televīzijas skatītāju ir piesaistījušas Pasaules kausa izcīņas “parastās” spēles, un nolemjot, ka Komisija bija pietiekami pamatojusi savu konstatējumu.

108. Pirmkārt, attiecībā uz iebildumu par iespējamo pamatojuma neesamību ir jānorāda, ka norādes neesamību par tās informācijas raksturu, kura ir tikusi izmantota, lai pieņemtu Lēmumu 2007/479, FIFA ir minējusi pirmajā instancē izvirzītā sestā pamata ietvaros iepriekš minētajā lietā T-385/07 FIFA/Komisija attiecībā uz minētā lēmuma pamatojuma neesamību. Nenoliedzami, iepriekš minētajā spriedumā lietā T-385/07 FIFA/Komisija Vispārējā tiesa nav īpaši atbildējusi par informāciju, kura Komisijai bija jāņem vērā. Tomēr tas tai nebija jādara, jo tā juridiski pietiekami izskaidroja savu pamatojumu un balstījās uz minētā sprieduma 68.–74. punktā minēto pamatojumu, lai sniegtu izsmelšu atbildi uz tajā izvirzīto pamatu. Līdz ar to šis pirmais iebildums ir nepamatots.

51 — Spriedums apvienotajās lietās *Alliance One International un Standard Commercial Tobacco/Komisija* (minēts iepriekš, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

109. Attiecībā uz iepriekš minēto spriedumu lietā T-68/08 *FIFA/Komisija FIFA* pirmajā instancē izvirzītā pirmā pamata kontekstā ir norādījusi, ka Komisijai, pieņemot Lēmumu 2007/730, bija jāņem vērā visi apstākļi, kā, piemēram, it īpaši 1998.–2002. gada un 2006. gada Pasaules kausa izcīņu skatītāju daudzums, kā arī sarakstes starp Komisiju un Apvienotās Karalistes iestādēm laikposmā no 2006. gada augusta līdz 2007. gada februārim saturs. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, ņemot vērā grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretāciju, vispirms iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 67.–72. punktā izvērtējot jautājumu par Lēmuma 2007/730 pamatojumu, ir atbildējusi uz šiem apgalvojumiem minētā sprieduma 74. un 75. punktā. Vispārējā tiesa pamatoti ir izdarījusi juridiskus secinājumus no konstatējuma, ka Lēmuma 2007/730 pamatojums ir pietiekams, nolemjot, ka Komisijai nevar pārņemt, ka tā šajā pamatojumā nav iekļāvusi papildu informāciju, tostarp to, kura nepastāvēja valsts saraksta izveides brīdī. Līdz ar to šis iebildums ir jāuzskata par nepamatotu.

110. Attiecībā uz otro iebildumu ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, vispirms pamatoti iepriekš minētā sprieduma lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* 71. punktā interpretējot Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvērumu, juridiski pietiekami ir izklāstījusi, ņemot vērā judikatūru par pienākumu norādīt pamatojumu, argumentus, attiecībā uz kuriem *FIFA* pašai bija jāidentificē pamatojums, kas pamatoja Komisijas izvēli apstiprināt visu Pasaules kausa izcīņas spēļu iekļaušanu Beļģijas Karalistes sarakstā. To darot, Vispārējā tiesa pareizi ir izpildījusi savu pārbaudes tiesā pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu. Tāpat Vispārējā tiesa, ņemot vērā Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvēruma interpretāciju, ir izpildījusi savu pārbaudes pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 69.–72. punktā. Līdz ar to šis iebildums ir jāuzskata par nepamatotu.

111. Attiecībā uz trešo iebildumu ir jākonstatē, pirmkārt, ka, tā kā *FIFA* pirmajā instancē iepriekš minētajā lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* nav detalizēti un kā precīzu iebildumu izvirzījusi jautājumu par dalībvalstu prakses salīdzināšanu, lai analizētu saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu pieņemto lēmumu tiesiskumu, tā nevar pamatoti norādīt uz Vispārējās tiesas šajā ziņā pieļautu kļūdu. Otrkārt, ir jānorāda, ka iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 133. punktā Vispārējā tiesa ir pilnībā atbildējusi uz *FIFA* argumentu par to, ka Komisija nav ņēmusi vērā faktu, ka citas dalībvalstis savos valstu sarakstos galvenokārt ir iekļāvušas Pasaules kausa izcīņas “galvenās” spēles. Katrā ziņā, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kas ir piešķirta dalībvalstīm, lai izveidotu valstu sarakstus, ir jānoraida argumenti par citu dalībvalstu prakses salīdzināšanu. Līdz ar to šis iebildums nav pamatots.

112. Attiecībā uz ceturto iebildumu, kurš ir par to, ka Vispārējā tiesa ir interpretējusi vispārējas īpašas rezonanses kritēriju, televīzijas pārraides jautājumu, kā arī kritērija par to, ka ievērojamu daudzumu televīzijas skatītāju ir piesaistījušas “parastās” spēles, analīzi, ir jākonstatē, ka *FIFA*, izvirzot pamatu, apstrīd to pārsūdzēto spriedumu pamatojuma daļu, kuru Vispārējā tiesa, manuprāt, ir sniegusi pakārtoti. Vispārējā tiesa, lai noraidītu pamatu par grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 1. punkta pārkāpumu, ir pamatojusies uz argumentiem, kuri galvenokārt ir izklāstīti iepriekš minētā sprieduma lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* 94.–100. un 117.–119. punktā, un uz argumentiem, kuri ir minēti iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 112.–118. punktā. Līdz ar to šie *FIFA* iebildumi ir jānoraida kā neefektīvi vai katrā ziņā kā nepieņemami, jo tie ir saistīti ar Vispārējā tiesā pārbaudītiem faktiem, kuru sagrozīšanu *FIFA* nav pierādījusi.

113. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, otrais pamats lietā C-204/11 P un trešais pamats lietā C-205/11 P ir jānoraida kā daļēji nepamatoti, daļēji nepieņemami un daļēji neefektīvi.

C – Par trešā pamata pirmo un otro daļu lietā C-204/11 P un par ceturtdā pamata pirmo un trešo daļu lietā C-205/11 P

114. Ar lietā C-204/11 P izvirzītā trešā pamata pirmo daļu un lietā C-205/11 P izvirzītā ceturtdā pamata pirmo daļu FIFA vispirms pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, izvērtējot attiecīgajos valsts pasākumos iekļauto pakalpojumu sniegšanas brīvības un tiesību veikt uzņēmējdarbību ierobežojumu samērīgumu. Tā norāda, ka Komisijai, nevis Vispārējai tiesai bija jāizvērtē šādi ierobežojumi.

115. Turpinājumā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, secinot, ka mērķis nodrošināt plašas sabiedrības iespējas redzēt sabiedrībai īpaši svarīgus notikumus televīzijā un tiesības uz informāciju pamatoja ar Lēmumu 2007/479 un Lēmumu 2007/730 noteiktos ierobežojumus. Plašas sabiedrības iespējas redzēt šos notikumus neesot neierobežotas iespējas. Turklāt Komisija neesot varējusi veikt ierobežotu pārbaudi par paziņoto pasākumu atbilstību Savienības tiesībām. Vispārējai tiesai esot bijis jānolemj, ka Komisijai bija jāveic pārbaude “intensīvi” un “padziļināti” atbilstoši prasībai, kas noteikta iepriekš minētajā tās spriedumā lietā *Infront WM/Komisija*.

116. Visbeidzot Vispārējā tiesa kļūdaini esot konstatējusi, ka Komisija pietiekami ir pamatojusi savu secinājumu par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu samērīgumu.

117. Ar lietā C-204/11 P izvirzītā trešā pamata otro daļu un lietā C-205/11 P izvirzītā ceturtdā pamata otro daļu FIFA uzskata, ka Vispārējai tiesai bija jāsecina, ka Komisija, ņemot vērā Lēmumā 2007/479 un Lēmumā 2007/730 noteiktos īpašumtiesību ierobežojumus, bija pārkāpusi grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta 2. punktu un Līgumu. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, nolemjot, ka FIFA īpašumtiesību ierobežojumi bija samērīgi, lai īstenotu sasniedzamo mērķi.

118. Ar lietā C-205/11 P izvirzītā ceturtdā pamata trešo daļu FIFA pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, analizējot konkurences noteikumus. Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka Komisija nav veikusi padziļinātāku analīzi par to, kuru tā veica. Otrkārt, FIFA pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir konstatējusi, ka Apvienotās Karalistes paziņotie pasākumi nav piešķirušī BBC un ITV īpašas tiesības LESD 106. panta 1. punkta izpratnē. Šis konstatējums esot pamatots ar tīri formāliem un teorētiskiem apsvērumiem.

119. Pirmkārt, ir jānorāda, ka lielāko daļu šajos iebildumos minētos apgalvojumus var noraidīt kā nepamatotus, ņemot vērā šo secinājumu 14.–25. punktā izskaidrotos apsvērumus par grozītās Direktīvas 89/552 3.a panta interpretāciju.

120. Iepriekš minētajos spriedumos lietā T-385/07 FIFA/Komisija un lietā T-68/08 FIFA/Komisija Vispārējā tiesa pareizi ir piemērojusi grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu, nolemjot, ka dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība valstu sarakstu izveidošanā, kas nozīmē, ka Komisijai saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu veicamās pārbaudes līmenis ir ierobežots. Vispārējā tiesa par šo konstatējumu juridiski pietiekami ir izdarījusi juridiskus secinājumus it īpaši iepriekš minētā sprieduma lietā T-385/07 FIFA/Komisija 52., 73., 74., 114. un 115. punktā un iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 FIFA/Komisija 48., 71.–76. un 112. punktā.

121. Turklāt, ņemot vērā šo secinājumu 26. un 27. punktā izklāstītos argumentus par ierobežotu pārbaudi, kuru Vispārējā tiesa īsteno pār Komisijas saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu pieņemtajiem lēmumiem, Vispārējā tiesa nevar šajā ziņā aizstāt Komisiju. Līdz ar to tās pārbaudes līmenis arī ir ierobežots.

122. Otrkārt, attiecībā uz Komisijas veikto valstu sarakstu samērīguma pārbaudi ir jānorāda, ka Lēmuma 2007/730 un Lēmuma 2007/479 pamatojums no pirmā acu skatiena šajā ziņā var šķist virspusējs. Tomēr, ņemot vērā šo secinājumu 28.–32. punktu, tā kā to interešu līdzsvarošanu, kuras var tikt ņemtas vērā samērīguma principa piemērošanai salīdzinājumā ar pamatbrīvību ierobežojumiem, jau ir veicis Savienības likumdevējs, Komisijas nozīme ir jāuzskata par subsidiāru un noteikti ierobežotu, ņemot vērā saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu veicamās pārbaudes ierobežoto apjomu.

123. Vispārīgāk – ir jānorāda, ka saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu pieņemto lēmumu pamatojums ir jāinterpretē viss kopumā, lai neradītu šādu tiesību aktu sašķelšanu attiecībā uz katru notikumu, kuru attiecīgā dalībvalsts uzskata par sabiedrībai īpaši svarīgu. Tādējādi Komisija pamatoti ir pielāgojusi savu vērtējumu, dažādojot pamatojuma intensitāti atkarībā no attiecīgajiem notikumiem. Piemēram, attiecībā uz Direktīvas 97/36 preambulas 18. apsvērumā minētajiem notikumiem pamatojums var būt īss, neradot risku par automātisku pieeju un vienlaikus ievērojot labas pārvaldības principu. Runājot par citiem atsevišķiem notikumiem, Komisija var censties sniegt vairāk informācijas, vienlaikus ievērojot ar grozīto Direktīvu 89/552 noteiktās robežas. Visbeidzot Komisijas lēmuma pamatojumam ir jābūt pietiekamam kopumā, lai Vispārējā tiesa varētu īstenot savu pārbaudi tiesā, kurai arī ir jāpaliek ierobežotai.

124. Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa pamatoti ir apstiprinājusi, pirmkārt, Lēmuma 2007/479 spēkā esamību iepriekš minētā sprieduma lietā T-385/07 *FIFA/Komisija* 117.–119. punktā un, otrkārt, Lēmuma 2007/730 spēkā esamību iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 160.–164. punktā.

125. Treškārt, attiecībā uz īpašumtiesību pārkāpumu es, ņemot vērā šo secinājumu 33.–44. punktā minētos apsvērumus par īpašumtiesībām, iesaku noraidīt šo iebildumu kā nepamatotu.

126. Saistībā ar lietā C-205/11 P izvirzītā ceturtā pamata trešo daļu pietiek konstatēt, ka Vispārējā tiesa, ņemot vērā rīcības brīvību, kāda ir Komisijai saskaņā ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu, pamatoti iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 173. punktā ir nolēmusi, ka Komisijai nebija jāveic padziļinātāka analīze par to, kuru tā veica. Otrkārt, Vispārējā tiesa, veicot neatkarīgu faktu novērtējumu atbilstoši grozītajai Direktīvai 89/552, varēja uzskatīt, ka īpašu tiesību piešķiršanas jautājums šajā lietā nav radies.

127. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, es iesaku kā nepamatotu noraidīt lietā C-204/11 P izvirzītā trešā pamata pirmo un otro daļu un lietā C-205/11 P izvirzītā ceturtā pamata pirmo un otro daļu.

D – Par otro pamatu lietā C-205/11 P

128. Izvirzot šo pamatu, *FIFA* uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstiprinot Komisijas konstatēto par to, ka Pasaules kausa izcīņas “parasto” spēļu iekļaušana Apvienotās Karalistes sarakstā tika veikta saskaņā ar skaidru un pārskatāmu procedūru. It īpaši *FIFA* apgalvo, ka pretēji tam, ko nolēma Vispārējā tiesa, fakts, ka atsevišķas padomdevējas iestādes vai atsevišķas struktūras savu pilnvaru ietvaros bija ieteikušas Apvienotās Karalistes kultūras, mediju un sporta ministram šajā sarakstā iekļaut vienīgi “galvenās” spēles, noteica Komisijai pienākumu paskaidrot, kāpēc ministrs nebija pieļāvis kļūdu, pieņemot citādu nostāju. *FIFA* piebilst, ka Vispārējā tiesa kļūdaini ir nolēmusi, ka Komisijai bija tiesības ņemt vērā apstākļus pēc paziņotā valsts saraksta izstrādes datuma.

129. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka argumentāciju par skaidrības un pārskatāmības nosacījumu pārkāpumu Apvienotās Karalistes saraksta izstrādes procedūrā *FIFA* bija minējusi pirmajā instancē izvirzītā otrā pamata ietvaros. Vispārējā tiesa, atbildot uz apgalvojumiem par iespējamo Komisijas pieļauto kļūdu vērtējumā un pēc tam iepriekš minētā sprieduma lietā T-68/08 *FIFA/Komisija* 84.–89. punktā pareizi

interpretējot grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu, pamatoti ir noraidījusi *FIFA* pretenzijas minētā sprieduma 96. punktā. Jānorāda, ka ar grozītās Direktīvas 89/552 3.a pantu nav paredzēta nekāda obligāta apspriešanās, kura būtu jāievēro valstu iestādēm vai eventuāli Komisijai. Līdz ar to tām nav saistoši valsts saraksta izstrādes laikā sniegtie atzinumi un tām nav jāatbild uz katru komentāru, kas tām tiek iesniegts. Šis iebildums līdz ar to ir nepamatots.

VI – Secinājumi

130. Nobeigumā iesaku Tiesai lemt šādi:

- 1) apelācijas sūdzību lietā C-201/11 P noraidīt; atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Reglamenta 138. pantam piespriest *UEFA* segt savus, kā arī atlīdzināt Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā;
- 2) apelācijas sūdzību lietā C-204/11 P noraidīt; atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. pantam piespriest *FIFA* segt savus, kā arī atlīdzināt Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā;
- 3) apelācijas sūdzību lietā C-205/11 P noraidīt; atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. pantam piespriest *FIFA* segt savus, kā arī atlīdzināt Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā;
- 4) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Beļģijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas saskaņā ar Tiesas Reglamenta 140. pantu.